

[Stinus.]

u-landsbistanden nu fastholdes eller øges, således at Danmark i 1979-80 mindst når op på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. At dette mål nås bør være en klar forpligtelse for folketingets ansvarlige partier.

Den bevægelse, som nu synes at være til stede med hensyn til udviklingen i det sydlige Afrika, må hilses velkommen. Først og fremmest må man glæde sig over den aftalte selvstændighed for Moçambique og Angola, men man må også nære visse forhåbninger med hensyn til den afsmitning, der kan blive tale om for både Rhodesia og Namibia. Der er nok ingen grund til at regne med, at Sikkerhedsrådets resolution af 17. december om, at Namibias territoriale integritet og enhed og dets ret til selvstændighed skal anerkendes af Sydafrika inden udgangen af maj, vil blive efterlevet, men den omstændighed, at der i de seneste måneder har været kontakter mellem sydafrikanske ledere og repræsentanter for det øvrige Afrika, er dog tegn på bevægelse i den rigtige retning.

For en ordens skyld skal jeg understrege, at det radikale venstre tager afstand fra udelukkelsen af Sydafrika fra FNs generalforsamling, selv om udelukkelsen fandt sted under henvisning til, at Sydafrika i årevis har siddet FNs resolutioner overhørig og derved i en stor del af verden været med til at undergrave respekten for FN. Udelukkelsen er et brud med det universalitetsprincip, som Danmark gennem årene har gjort sig til talsmand for, og konsekvenserne af udelukkelsen er uoverskuelige, ikke mindst på baggrund af udelukkelsen af Israel fra det regionale samarbejde i UNESCO, en beslutning, som det radikale venstre skarpt fordømmer. Hvis medlemmer af internationale organisationer begynder at udelukke medlemslande, hvis politik man ikke synes om, slår man det internationale samarbejde i stykker. Konsekvensen burde da være, at lande, som ikke efterlever FN-pagten eller menneskerettighedserklæringen, udelukkes af det internationale samarbejde. Der ville da blive tomt i FN.

Det ser ud til, at konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa nærmer sig sin afslutning, i al fald har både USA, Sovjetunionen og nu lidt mere betinget EF-landenes topmøde tilkendegivet, at konferencen

bør afsluttes til sommer med et møde på højeste plan. Der er kommet meget lidt frem til offentligheden om, hvad der er opnået på konferencen. De vestlige lande satte sig i sin tid, da konferencen begyndte, til forhandlingsbordet for at fremme en udvikling i Europa, baseret på større åbenhed og frihed som en forudsætning for afspænding på længere sigt.

Sovjetunionen ønskede først og fremmest en bekræftelse af den nu 30 år gamle Yalta-aftale, som fastlagde Europas grænser og delte verdensdelene op i interessesfærer, samt aftaler om et vist økonomisk og teknologisk samarbejde. Parternes ivren for nu at bringe konferencen til afslutning tyder på, at ingen regner med at opnå mere, end der allerede er opnået. Under alle omstændigheder vil konferencens resultat ikke kunne anses for noget definitivt, men noget, der kan bygges videre på.

Også forhandlingerne om gensidige styrkereduktioner går trægt, og det samme kan siges om andre nedrustningsforhandlinger. På mødet mellem præsident Ford og Bresnev i Vladivostok sidste efterår aftalte de to store i realiteten fortsat oprustning på kernevåben. Nok aftalte de en begrænsning af det totale antal af fremføringsmidler for bomber og missiler, samt at der i Genève skulle udarbejdes et loft med hensyn til antallet af missiler, som kan udstyres med flerhovedede anordninger, men der er ikke noget i aftalen, som begrænser antallet af sprænghoveder, missilerne må rumme. Hele aftalen er én stor opfordring til yderligere at forbedre ødelæggelsesteknikken.

På denne baggrund er der grund til at nævne den FN-resolution, som opfordrer USA og Sovjetunionen til at fremskynde SALT-forhandlingernes forløb med henblik på at nå frem til en aftale om kvalitative begrænsninger og kvantitative reduktioner. De små og mindre lande må blive ved med at presse på.

På tærsklen til afholdelse af den konference, som skal gennemgå, hvordan ikke-spredningsaftalen har fungeret i de nu forløbne 5 år, er der i øvrigt grund til at beklage, at en række lande endnu ikke har underskrevet traktaten, det gælder bl. a. Indien, Pakistan, Sydafrika og Israel. Andre lande har underskrevet traktaten, men undladt at ratificere den, det gælder bl. a. vore